

siden Grundlovens Givelse, og det er efter min Mening ikke den mindste Vinding, man opnaar ved at stemme for det her fra Flertallets Side foreliggende. Faar vi ikke nu Sagen gennemført paa dette Grundlag, er det givet, at vi ikke faar Ro om Spørgsmaalet, og der vilde ikke være blevet Ro om Spørgsmaalet, hvis Loven af 1909 var blevet ført igennem, thi vi kunde ikke have slaaet os til Ro med den Retsordning, vi derved havde faaet. Vi vilde være blevet ved at arbejde for at faa den forbedret. Det blev ogsaa udtalt i vor Betænkning i Fjor, at det, vi tilstræbte, var at faa Arbejdet paa dens Forbedring begyndt, og for at det kunde ske, var det nødvendigt at faa den ført ud i Livet.

Angaaende Jurisdiktionsinddelingen har jo den højtærede Justitsminister givet Svar. Jeg skal af Hensyn til den fremrykkede Tid slutte hermed og endnu kun anbefale Tinget at stemme imod Mindretallets og for Flertallets Forslag.

Emil Petersen: Jeg kan desværre ikke smigre mig med den Tilslutning, jeg har faaet udenfor mit eget Parti, thi baade den højtærede Justitsminister og alle de Partiordførere, der har talt, er jo gaaet decideret imod, hvad Mindretallet har foreslaaet og jeg ført Ordet for. Jeg har kun nogle Bemærkninger at gøre til enkelte af de Udtalelser, der er henvendte til mig. Den første gælder det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger). Det ærede Medlem sagde til mig, at hvis Bekostningsspørgsmaalet og Ulejligheden for Befolkningen ligger os saa meget paa Sinde, hvorfor har vi saa ikke fremført disse Argumenter tidligere? Jeg vil gøre opmærksom paa, at netop dette Argument blev meget stærkt fremhævet i 1908, da denne Sag var til Behandling her i Folketinget, og det Standpunkt, vi den Gang indtog, blev netop motiveret dermed, at vi afstod fra at gennemføre Adskillelsen mellem Domsmagten og Forvaltningen under Hensyn til den Ulejlighed og Bekostning, dette vilde medføre. Dette Standpunkt er blevet fremholdt Gang efter Gang, saa jeg tror, det ærede Medlem, som ellers har en god Hukommelse, maa kunne genkalde i sin Erindring, at han har hørt saadanne Argumenter før i Dag, fremført fra samme Side, som jeg har ført Ordet for.

Jeg skal dernæst sige endnu et Par Ord til det ærede Medlem, og samtidig kan jeg svare den højtærede Justitsminister. Det angaar det Ændringsforslag, som har faaet Tilslutning fra Flertallet, men

ikke fra Mindretallet, om, at der skal ansættes 9 Medhjælpere for Politidirektøren i København. Derom siger det ærede Medlem, at det er kun et lille Ækvivalent — jeg citerer ikke, jeg gengiver kun Tankgangen — for, hvad man tidligere var inde paa, at København skulde have 100.000 Kr. til Bestridelse af Udgifterne ved Politiets Virksomhed. Jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at dette Forslag stod i Forbindelse med en anden Sag, nemlig den, at samtidig skulde Staten overtage en Del — og en meget væsentlig Del — af Delinkventomkostningerne ude over Landet. Det er klart, at vilde man fri Amterne og Byerne omkring i Provinserne for en Del af de Udgifter, de nu maa bestride, maatte man ogsaa tage Hensyn til København. Men der er ikke for Øjeblikket Tale om, at Staten skal overtage de Udgifter, som nu paahviler Kommunerne i Form af Delinkventudgifter, og derfor kan der heller ikke være Tale om, at vi skylder noget særligt til Københavns Kommune som Ækvivalent derfor. Nej, det staar ganske klart, at efter Lovforslaget kommer Udgifterne til disse Medhjælpere til at hvile paa Københavns Kommune, medens de efter Ændringsforslaget overføres til Staten. Man giver København en Særstilling, thi ude over Landet skal der ogsaa antages Medhjælpere for Anklagemyndigheden, og disse Medhjælpere er det tænkt at tage blandt Sagførere, som særlig egner sig dertil; men hvis man ikke giver København de 9 Medhjælpere for Politidirektøren, kommer man ogsaa i København til at antage Medhjælpere i de enkelte Sager, og Københavns Kommune kommer til at betale dem. Her vil man gøre det til faste Embeder, uden at man bestemmer ved, om de vedkommende vil kunne bestride Arbejdet, eller om deres Tid ikke vil blive fuldt optaget.

Til den højtærede Justitsminister vil jeg sige, at det Ændringsforslag, som han tiltraadte, om, at han skal have Lov til ved kongelig Resolution at oprette indtil 7 Retskredse mere end forudsat i Lovforslaget, kan vi kun være Modstandere af, thi man vil af Princip ikke være med til, at Lovgivningsmagten fraskriver sig noget af sin Myndighed. Man har jo nemlig altid det Middel at gaa til Lovgivningsmagten; i en vis Forstand skal man alligevel til Lovgivningsmagten, for hvor skal man faa Pengene fra — de skal dog bevilges ved de aarlige Finanslove. Jeg bestrider ikke, at der ad Aare muligvis kan blive Grund til at forøge Retskredsens Tal, men da staar det altid Regeringen og Lovgivningsmagten